

A Pécsi Ítéltábla Péccsett, a 2017. évi április hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a szexuális erőszak bűntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 7.B.299/2015/17. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a cselekmény minősítéséből a folytatólágosságra utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 5.000 (ötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság a 2016. évi október hó 17. napján kihirdetett 7.B.299/2015/17. számú ítéletével a vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk.205.§ (3) bekezdésében meghatározott folytatólágosan elkövetett szeméremértés vétségében állapította meg, és ezért 2 évre próbára bocsátotta. Kötelezte az ügyben felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész eltérő minősítés és büntetés kiszabása végett, míg a vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.223/2016/3/III. számú átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen volt képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartva, a vád tárgyává tett cselekmény Btk.197.§ (2) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint történő minősítésére, továbbá büntetés kiszabására tett indítványt.

A védő és a vádlott a nyilvános ülésen a jogorvoslati nyilatkozatukkal egyezően szólaltak fel. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság kölcsönösen bejelentett fellebbezésekkel megtámadott ítéletét a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- Az ítélet 2. oldalának 4. bekezdésében a vádlott és családja - helyesen - 2013. július 2. napjától költöztekra az Ifjúságért Egyesület Családok Átmeneti Otthonába;

- A gyermeket minden esetben az anya fürdette; a vád tárgyává tett két esetben a vádlott csupán levetkőztette a sértettet. Amikor a gyermek fenekét és nemi szervét a vádlott megpusztilta, a vádlott élettársa, a sértett édesanyja is jelen volt, aki azonban a vádlott cselekményét nem észlelte.

E kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le és ennek során a múltbéli események rekonstruálásához szükséges adatokat megfelelő módon felderítette; az így feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön, illetve együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte.

Indokolási kötelezettségét is messzemenően teljesítette; e körben kifejtett érvelésével a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett, így azok tételes megismétlését nem, mindössze - figyelemmel a jogorvoslati kérelmek tartalmára is - csupán az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek:

Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel megállapított tényállását a védő vitatta, amikor arra hivatkozott, hogy a bizonyítékok nem alkotnak zárt láncot. A terhelti beismerő vallomás és annak poligráf igénybevételel történő megerősítése nem elégséges a tényállás teljes körű felderítéséhez. Vitatta továbbá azt is, hogy a vádlott önként tett volna beismerő vallomást; álláspontja szerint ezzel ellentétben e nyilatkozatát az őrizetbe vétel és az előzetes letartóztatás lehetőségének nyomozó hatóság általi említése miatt tette. Ugyanakkor sérelmezte azt az eljárást is, miszerint az igazságügyi pszichológus szakértő csupán az események után egy évvel vizsgálta meg a gyermekkorú sértettet, ráadásul úgy, hogy addig kérdezte, amíg az általa elvárt választ nem hallotta.

Az elsőfokú bíróság a tényállását alapvetően a vádlott ténybeli beismerő vallomására alapította.

E beismerő vallomását a gyermekkorú sértett nyilatkozata mindenben alátámasztotta. A sértett vallomásának életszerűségére és az általa átélt események valós voltára vonatkozóan az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény ad megfelelő megerősítést. Itt szükséges megjegyezni, hogy a másodfokú bíróság szakértő 2 igazságügyi pszichológus szakértői véleményét megalapozottnak találta. A szakértő sok éves gyakorlattal rendelkezik, vizsgálatát a szakterületére vonatkozó szakmai szabályoknak megfelelően folytatta. Így annak feltételezése, hogy a sértettet addig kérdezi, amíg az a kívánt választ nem adja, teljességgel alaptalan. Emellett annak sincs jelentősége, hogy a gyermeket csupán egy évvel a cselekmény után vizsgálta meg. Ez legfeljebb a szakértő számára jelenthet nagyobb nehézséget, mint egy időben a vizsgálathoz közelebbi esemény véleményezése. Az elvégzett szakértői vizsgálat eredményeként a sértett más személy általi befolyásolásának semmilyen jelét nem lehetett kimutatni.

A vádlott által a vád tárgyává tett cselekmény megtörténte tette beismerő vallomását tehát más bizonyíték is megerősítette.

Ennek nem mond ellent az sem, hogy a vádlott élettársa a vádlottra mentő vallomást tett; e nyilatkozat szavahihetősége ugyanis erősen megkérdőjelezhető volt, hiszen egyrészt a tanú nem észlelte a vádlott cselekményét annak ellenére sem, hogy vele egy helyiségben tartózkodott, másrészt **élettárs** a vádlott közeli hozzátartozója, élettársa, akihez erős érzelmek kapcsolják.

A fentiek alapján így helyesen fogadta el az elsőfokú bíróság a vádlott beismerő vallomását. A tényállás alapján a másodfokú bíróság is kizárólag az elsőfokú bírósággal azonos következtetésre juthatott: jelesül arra, hogy a vád tárgyává tett magatartást a vádlott tanúsította.

E megalapozott tényállás csupán az ítélet 2. oldalának 4. bekezdésében, nyilvánvaló elírás miatt tévesen feltüntetett dátum vonatkozásában szorult helyesbítésre. Emellett kiegészítette a másodfokú bíróság a tényállást azzal, hogy a vádlott élettársa, a sértett édesanyja a gyermek fürdetésénél minden esetben jelen volt, hiszen ezt ő maga nyilatkozta a büntetőeljárás során (nyomozati iratok 405. oldal, 7. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal).

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás ekként a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a felmentést célzó fellebbezések nem voltak megalapozottak.

A cselekmény minősítése túlnyomórészt megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A minősítés kérdésében való állásfoglalás kialakításához a Btk.459.§-ának 27. pontjában rögzített szexuális cselekmény meghatározásából kellett kiindulni; eszerint „szexuális cselekmény az a súlyosan szeméremsértő magatartás, amely a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére irányul”.

Az ügyész által indítványozott, a Btk.198.§ (2) bekezdés és (4) bekezdés a) pontja szerinti minősítés megállapításához két feltétel egyidejű fennállására lett volna szükség: egyrészt, hogy a vádlott magatartása súlyosan szeméremsértő legyen, másrészt pedig, hogy ez a magatartás a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére irányuljon.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az adott körülmények folytán a két és fél éves kisgyermek fenekére a fürdetés közben adott puszi nem minősül szeméremsértő magatartásnak, így szexuális cselekménynek sem tekinthető. Kifogásolható lehet, ha a nem vér szerinti szülő tanúsít ilyen magatartást a nevelt gyermekével szemben, azonban az büntetőjogi értékelést nem nyerhet. E magatartás ugyanis a társadalomra oly csekély fokban jelenthet veszélyt, amely a büntetőjogi védelem érvényesítését önmagában nem indokolja. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság ezt a magatartást - mivel bűncselekményt nem valósított meg - a Be.6.§ (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel a bűnösség köréből kirekesztette. Hasonlóan foglalt állást a Legfelsőbb Bíróság 27/2012. számú büntető elvi határozatában, amikor megállapította, hogy nem tekinthető súlyosan szeméremsértő cselekménynek a 12. életévét be nem töltött személy - annak beleegyezésével - történő megcsókolása még akkor sem, ha az szexuális indíttatású.

A kisgyermek nemi szervére adott puszi ugyanakkor sem társadalmilag, sem jogilag nem elfogadható cselekedet: önmagában is szeméremsértő magatartásnak minősül. Az irányadó, több évtizedes bírói gyakorlat szerint - még az adott körülmények között is - e cselekmény *súlyosan* szeméremsértő.

Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság azt is, hogy a szexuális erőszak megállapításához szükséges további törvényi tényállási elem nem állapítható meg. Az irányadó történeti tényállásból ugyanis arra nem lehetett kétséget kizáró következtetést levonni, hogy a vádlott részéről a sértett nemi szervének megcsókolása a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére irányult.

volna. Az ítéletábra által kiegészített és így irányadó tényállás szerint a vádlott cselekményének elkövetésekor jelen volt a gyermekkorú sértett édesanyja, a vádlott élettársa is. Ilyen körülmények között egy szexuális indíttatású cselekmény elkövetésének a lehetősége is kizárható. Mindezekre tekintettel az ügyész által indítványozott szexuális erőszak büntette megvalósulásának törvényi feltételei hiányoznak.

Erre figyelemmel az ügyész által az eltérő minősítés végett bejelentett fellebbezés nem volt megalapozott.

A Btk.205.§ (3) bekezdésében meghatározott szeméremsértés alapján - szubszidiárius vétségként - az is büntethető, aki mással szemben olyan szeméremsértő magatartást tanúsít, amely a sértett emberi méltóságát sérti.

Ide tartoznak a sértettet érő olyan magatartások, amelyek ugyan nem súlyosan szeméremsértőek, és szexuális erőszakot vagy szexuális kényszerítést nem valósítanak meg, pl. a sértett testének vagy valamely testrészének megfogása, vagy megérintése a sértett akarata ellenére. Korábban ezen cselekmények adott esetben becsületsértésként voltak üldözhetőek, azonban ezek a magatartások inkább a sértett nemi önrendelkezési jogát, emberi méltóságát sértik.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fürdetés előkészítése során levetköztetett kisgyermek nemi szervére adott puszti az adott körülmények között bár súlyosan szeméremsértő cselekmény, de az a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére nem volt alkalmas. Erre tekintettel tehát helyes volt az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a vádlott cselekménye a Btk.205.§ (3) bekezdésében meghatározott szeméremsértés vétségeként minősíthető.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a cselekmény minősítéséből mellőzte a folytatólagos elkövetésre való utalást, hiszen a fentiek szerint a vádlottnak egyszeri cselekményét minősítette a szeméremsértés vétségének.

Az elsőfokú bíróság a büntetőjogi jogkövetkezmény körében irányadó körülményeket helyesen ismerte fel, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

A csekély tárgyi súlyú, mindössze két évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett vétség tekintetében az intézkedés alkalmazása mértéktartó és messzemenően méltányos is volt, ezért a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal az intézkedés nemének és mértékének alkalmazása tekintetében.

Következésképpen az ügyésznek a büntetés kiszabása végett előterjesztett jogorvoslati kérelme sem volt megalapozott.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a minősítés tekintetében - a fentiek szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Kötelezte továbbá a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Pécs, 2017. április 11.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 7.B.299/2015/17. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.60/2016/4. számú ítéletével - az abban írt változtatással - a 2017. évi április hó 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő